

Letter from Henry of Lucques to St. Norbert

Epistola Henrici Lucensis Episcopi ad eundem

Venerabili domino N. sanctae Parthenopolitanae Ecclesiae digno archiepscopo, H., Dei gratia Lucensis servus et episcopus, spiritum consilii et fortitudinis.

De ordine electionis Romani pontificis, si vobis placuisset, a viris religiosis ac me sapientioribus ut vobis notificaretur, expetere non erat incongruum. Sed quoniam vobis, ut Patri et domino meo non satisfacere non debeo, de multis pauca perstringam. Convenientibus cardinalibus in ecclesia S. Andrae apostoli statutum est ab eis, octo personis, duobus episcopis G. Praenestino, et C. Sabinensi, tribus cardinalibus presbyteris P. Pisano, P. Rufo, et Petro Leonis, tribus cardinalibus diaconibus Gregoril scilicet Angeli Jonathae, Aimerico cancellario, electionem pontificis committi, ita ut si contingeret dominum papam Honorium, qui tunc in articulo mortis positus erat, ab hac vita transire, personal quae ab eis communiter eligeretur, vel a parte sanioris consilii ab omnibus pro domino et Romano pontifice susciperetur. Praenestinus etiam cum coeteris decrevit, ut si quis electioni taliter factae contradiceret, anathemati subjaceret; et si quis alium attenaret eligere, factum pro infacto haberetur, nec ipse ulterius in Ecclesia locum consequeretur, quod et ipse Petrus Leonis ore proprio confirmavit, adjiciens non oportere eos dubitare, quod occasione sua in Ecclesia scandalum oriretur, quoniam mallet in abyssum submergi, quam propter se scandalum nasci, Deinceps statutum est ut electores altera die simul convenirent. Coeterum Petrus Leonis cum Jonatha ab eis recedens ut corvus ille vel submersus vel carniungluvie detentus, ad fratres postea redire contempsit, et conventicula seorsum colligens, altare maledictionis eligere satagebat. Quod nisi dominus papa Honorius, quem credebant jam mortuum, se ad fenestram populo ostendisset, cum fratrum et propinquorum, ac muneribus et obsequiis conductorum turba ministrorum, praeco Antichristi, supra omne quod dicitur Deus, ante tempus se extulisset. Itaque cum haec talia praesensissent ei, quorum corda Desus tetigerat, Ecclesiae periculum expavescentes, et tempestatis procellas jam intumescences, cum papa Honorius in VI fer. de initio Quadragesimae ad patres suos appositus esset, celebratis exsequiis pro necessitate loci et temporis, non tamen ex more sicut oportebat, cum calamitatis tempestas instaret, de octo personis ad electionem electis: Praenestinus, Sabinensis, B. Rufus, A. cancellarius, quintum Gregorium cardinalem diaconum Sancti Angeli, invitum et omnibus modis renitentem, cum religiosis viris episcopis, cardinalibus presbyteris, diaconibus et subdiaconibus in summum pontificem elegerunt, cum Petro Leonis, qui erat octavus, P. Pisano sexto et Jonatha septimo remanentibus. Quod vero compertum est ab his, qui dolum in corde conceperunt, ut iniquitatem parerent, nam et ipse Petrus Leonis a longis retro temporibus ad id pervenire, ut avarus et ambitiosus affectaverat, sicut multis probatur indiciis, tribus generibus munerum nunc hos, nunc illos sibi alliciens; congregatis, quos potuerunt, proh dolor! cum episcopo Portuensi rubea cappa illum vestierunt. Quod factum multae sanguinis effusiones, multae locorum urbis destructiones, terribiles sacrarum imaginum descrustationes; heu facinus! pro stipendio militum suorum sibi obsequentium, consecutae sunt: quamvis Leo ejusdem Petri Leonis frater, et later Leo frangentis panem, cum utrique striderent dentibus, alter in alterum, antequam papa obiisset, juraverunt coram cardinalibus, quod neuter eorum de

electione pontificis scandalum faceret, sed quem Ecclesia eligeret, pro domino venerarentur, et colerent. Nos autem sententiam et consilium religiosorum virorum Catholicorum et orthodoxorum, de Tuscia, de Longobardia, et de Ultramontanis partibus amplexantes, approbantes et imitantes, Petrum Leonis in hoc facinore ut schismaticum, et quoniam suum schisma defendit haereticum omnimodis abdicamus, dominum vero Innocentium pro patre et summo pontifice tenemus, recipimus, veneramur et colimus. Paternitatem vestram pro nobis orantem Dominus omnium conservare dignetur. Me ad servitium vestrae sanctitatis inconcussa fide, quasi unum de famulis vestris, deprecor ut existimetis.

FONTES:

A. Mansi, Concil. XXI, p. 432 (Ex codice Udalrici)

B. Madeleine, Vie de Saint Norbert, p. 543-544